

Hensyn til, om de ogsaa virkelig passe derpaa. Det er ikke nok, at man kjender disse Grundsaetninger, og troer at komme med en „Blisdom“, naar man fremsaetter dem; thi de enkelte Tilfaelde krave en efter de saerregne Forhold afpasset Bedommelse. Naagtet jeg derfor villig indrommer Rigtigheden af den aerede Rigsdagsmands fremsatte Grundsaetninger i Almindelighed, og ikke kan Andet end anerkjende den, saa maa jeg dog onske, at han vil gaae et Skridt videre i sin parlamentariske Indsigt, og vide at afpasse dens Anvendelse efter de concrete Forholds Bestaafenhed. Efter Alt, hvad der er skeet i denne Sag, efter den hele Stilling, som Regjeringen har indtaget til den, efterat Regjeringen selv er fremkommet med et Forslag angaaende denne Sag, efterat den har forelagt det for vedkommende Repraesentation for de enkelte Landsdele, efterat den derpaa har bragt Behandlingen med Rigsdagen og stuet sig ind under en af den selv nedsat Commission, og efterat Ministeren ikke har søgt ved mundtlig Conference med denne Commission at skaffe sig den Indsigt, som han erklærede at han manglede i Sagen: saa finder jeg, at det er aldeles i sin Orden, at vi lade den gaae videre, og at vi ikke bør lade den standse, fordi Regjeringen ikke har villet deeltage i dens Behandling. Jeg troer, at Thinget har gjort rigtigt i at behandle dette Forslag, og vil gjøre rigtigt i at vedblive dermed; thi, hvorledes end Udfaldet maatte blive — jeg haaber, at Forslaget vil blive til Lov — saa troer jeg dog, at selve Sagen ved vor Behandling vil blive fremmet. Der vil, naar vi fortsaetter Behandlingen, komme til at foreligge en Udtalelse af Folkethingets Ansuelse om denne Sag; og det er dog muligt, at vor Ansuelse ikke vil være uden Indflydelse paa de „Saghyndige“, som for Diebliffet have en saa stor Indflydelse paa Regjeringen; men i alt Fald tør vi vente, at, naar Regjeringen tager Sagen under Overveielse, vil det ikke være den usikkert, allerede nu at kjende vore

Ansuelser derom; for at den ved sin Behandling af Sagen kan tage Hensyn dertil. Naar Lovforslaget nu kommer til at gaae over til Landsthinget, og Regjeringen, efter igjen at have overveiet Sagen, indseer, at vort Forslag, som dog nærmer sig dets oprindelige, er brugbart, saa vil det efter min Mening være den simpleste Bet, Regjeringen kan gaae, at den stiller Endringsforslag til Lovforslaget, som saaledes med disse Endringer kan komme tilbage til os. Men, skulde Regjeringen derimod finde — (jeg troer kun), at den vil see paa det i og for sig Hensigtsmaessigste, og at her ikke kan være nogen Tale om Etiquette, eller at Regjeringen vil foretrække sit Forslag, fordi den misunder os, at vi have taget Initiativet i denne Sag — skulde Regjeringen finde, siger jeg, at Sagen bedst behandles i et heelt nyt Lovforslag, saa vil den jo kunne forelægge et saadant for Landsthinget, og da vil det jo vise sig, om dette Thing finder det Lovforslag, der er kommet fra os, eller Regjeringens Forslag meest overeensstemmende med sine Ansuelser, og hvilket af disse Forslag det vil slutte sig til. Jeg skjønner saaledes ikke rettere, end at denne Sag i alle Tilfaelde fremmes ved, at man lader nærværende Forslag gaae over til Landsthinget, og jeg haaber, at Thinget med stor Stemmeheerhed — den aerede Forslagsstiller faae vi vel neppe til at stemme med — vil stemme for dets Overgaaelse. Det forekommer mig forovrigt besynderligt, efterat vi have behandlet et Lovforslag om den saerøiske Handel, og der glædet os ved den aerede Forslagsstillers Stemme for Sagens Overgaaelse til Landsthinget, at han nu paa eengang pludselig undrager os sin Understøttelse, og vil lade os staae ene med Hensyn til den islandiske Handel; vi havde haabet, at han dog ikke vilde lade os saaledes i Stikken i nærværende Sag. Men det er mit Haab til den aerede Forsamling, at ikke mange Rigsdagsmænd ville følge hans Exempel, saaledes at svigte os i det sidste afgjørende Diebliff.